

РЕШЕНИЕ

№ 39933

гр. София, 15.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 63 състав, в
публично заседание на 23.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Десислава Лазарова, като разгледа дело номер **11090** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК) във връзка с чл. 107, ал. 4 от ДОПК и чл. 4, ал. 1 – 5 от Закона за местните данъци и такси (ЗМДТ).

Образувано е по жалба на Н. Й. Б., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес]-3, срещу Акт за установяване на задължение по декларация № ДСЦ25-ГР94-1563/8 от 15.07.2025г., издаден от старши инспектор в отдел „Общински приходи – С.-Т.“ при Столична община, мълчаливо потвърден от Директора на Дирекция „Общински приходи“ поради липса на произнасяне в срока по чл. 155, ал. 1 от ДОПК. С оспорения акт, на основание чл. 107, ал. 3 от ДОПК, на жалбоподателя са установени публични общински задължения за данък върху недвижимите имоти и такса за битови отпадъци, ведно с прилежащите лихви, в общ размер на 14 747.49 лв. (с равностойност от 7 540.27 евро), за периода от 01.01.2020г. до 31.12.2024г.

Жалбоподателят поддържа в депозираната жалба, че оспореният АУЗД страда от пороци, водещи до неговата нищожност, алтернативно – до незаконосъобразност. Твърди, че съставилото го лице няма правомощия за това, процесният имот не е въведен в експлоатация като жилище, липсва правилно определяне на зоната и прилежащата инфраструктура, и обектът не е захранен законно с електричество. Сочи, че имотът е изцяло застроен и в този случай не се дължи местен данък и такса смет, поради което настоява за отмяна на акта и претендира присъждане на направените по делото разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят Н. Й. Б., редовно призован, не се явява, не се представлява. Постъпила е молба от 23.09.2026г., с която представя писмени доказателства, изразява становище по същество, претендира присъждане на разноски и прави възражение за

прекомерност на претендираните от ответника разноси.

Ответникът в съдебно заседание, редовно призован, не се явява, не се представлява.

Съдът, след като анализира събрания по делото доказателствен материал в неговата съвкупност и обсъди доводите на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

С АУЗД № 1152-2025-1 от 24.04.2025г., издаден от Е. В. Т. в качеството ѝ на орган по приходите в отдел „Общински приходи – С.-Т.“, на Н. Й. Б. са били установени първоначално задължения за ДНИ и ТБО в общ размер на 2 688.59 лв. за същия недвижим имот в [населено място],[жк]. Този първоначален акт е бил оспорен от Б. по административен ред. С Решение № СФД25-РД28-243 от 30.05.2025г. Директорът на Дирекция „Общински приходи“ е отменил изцяло посочения АУЗД поради тежки пороци в мотивирането и съдържанието му, несъответстващи на чл. 59, ал. 2 от АПК във връзка с § 2 от ДР на ДОПК. С решението преписката е върната на началника на отдела за определяне на друг административен орган, който да проведе ново, повторно производство по чл. 107, ал. 3 от ДОПК, като са дадени задължителни указания за детайлно индивидуализиране на имота, събиране на доказателства за въвеждането на сградите в експлоатация (акт 16) и за реалното предоставяне на услугите по ТБО.

В изпълнение на това решение, със съставянето на Наредба № ДСЦ25-ГР94-1563/6 от 17.06.2025г., е образувано административно производство по чл. 107, ал. 3 ДОПК за установяване на публични общински вземания на жалбоподателя за периода 01.01.2020г. – 31.12.2024г. с предмет 12945/20595 идеални части от земя с обща площ 20 595 кв. м., представляваща поземлени имоти с кадастрални идентификатори идентификатор от кадастъра, идентификатор от кадастъра, идентификатор от кадастъра и идентификатор от кадастъра, находящи се в [населено място], район „Т.“,[жк], кв. 133Д.

На жалбоподателя е изпратено уведомление по чл. 26, ал. 1 АПК за образуваното производство, както и съобщение по чл. 103 ДОПК за отстраняване на несъответствия в подадена декларация по чл. 14 ЗМДТ. В хода на производството е изискано и приложено писмо рег. № Към ДСЦ25-ГР94-1564-/23.06.2025г. от отдел „Ревизии и събиране на вземания“, удостоверяващо, че за периода 01.01.2020г. – 31.12.2024г. спрямо лицето няма образувано или приключило ревизионно производство по смисъла на ДОПК. По повод Искане изх. № ДСЦ25-ГР94-1563/4/12.06.2025г. до Столичния инспекторат, по преписката е приложено Становище от Началника на РИ „Т.“ Н. В. с рег. № ССИ25-ВК08-3659 от 19.07.2025г. В него е отбелязано, че имотите попадат в сектор 12 на организирано сметосъбиране, като най-близките контейнери тип „Бобър“ от 1100 л. са разположени до [жилищен адрес] с кратност на извозване 7 пъти седмично от фирмата изпълнител „ЗМБГ“ АД.

По преписката е приложен Нотариален акт № 93, том IV, рег. № 6142, дело № 599 от 05.06.2017г. на нотариус И. Н.. От същия се установява, че Н. Й. Б. е прехвърлил на Д. Д. М. правото на собственост, но е запазил лично за себе си пожизнено вещно право на ползване върху 12945/20595 ид. части от Поземлен имот (ПИ) с идентификатор 68134.1005.186 (целият с площ 8501 кв.м.), 12945/20595 ид. части от ПИ с идентификатор 68134.1005.190 (целият с площ 10846 кв.м.) и 12945/20595 ид. части от ПИ с идентификатор 68134.1005.191 (целият с площ 332 кв.м.), всички находящи се в [населено място],[жк]. Общата площ на трите поземлени имота възлиза на 19 679 кв.м.. Върху тези терени са изградени жилищни блокове № 259 и № 258, както и сграда за енергопроизводство.

Въз основа на тези данни, ст. инспектор Х. Д. е издала оспорения АУЗД № ДСЦ25-ГР94-1563/8 от 15.07.2025г., с който е начислила ДНИ и ТБО директно върху данъчната оценка на съответните идеални части от земята, възлизаща на 625 389.00 лв., изчислявайки данъка по ставка от 1,875 промила и таксата по ставка от 1,6 промила съгласно годишните решения на Столичния

общински съвет. На основание чл. 107, ал. 3 от ДОПК, на жалбоподателя са установени публични общински задължения за данък върху недвижимите имоти и такса за битови отпадъци, ведно с прилежащите лихви, в общ размер на 14 747.49 лв. (с равностойност от 7 540.27 евро), за периода от 01.01.2020г. до 31.12.2024г., по отношение на вещно право на ползване върху идеални части от имоти, находящи се в [населено място], район „Т.“, [жк].

Жалбоподателят на 19.08.2025г. е депозирал жалба срещу него пред Директора на Дирекция „Общински приходи“ при Столична община. В рамките на законоустановения 60-дневен срок по чл. 155, ал. 1 от ДОПК решаващият орган не е постановил изрично решение, с което е формирал мълчаливо потвърждение на акта, предмет на оспорване в настоящото съдебно производство.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните изводи от правна страна:

Жалбата е процесуално допустима. Спазена е разпоредбата на чл. 156, ал. 1 от ДОПК, според която съдебното обжалване е допустимо само след преминаване на задължителната фаза на административния контрол. Тъй като горестоящият орган не се е произнесъл в предвидения от закона срок, е налице мълчаливо потвърждение, което съгласно чл. 156, ал. 2 от ДОПК подлежи на съдебен контрол в 30-дневен срок от изтичането на срока за административно произнасяне. Жалбата е депозирана от активно легитимирано лице с правен интерес и в законовия срок.

Разгледана по същество, жалбата е изцяло основателна.

При служебната проверка по реда на чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдът не констатира пороци, водещи до нищожност на атакувания акт, като същият е издаден от компетентен административен орган. На основание чл. 4, ал. 3 и 4 от ЗМДТ и чл. 8, ал. 5 от ДОПК, Кметът на Столична община е оправомощил със Заповед № СОА23-РД09-2483 от 17.11.2023г. служителите в Дирекция „Общински приходи“, заемащи длъжността „старши инспектор“. Видно от представеното Допълнително споразумение № СОА24-РА15-2343 от 16.04.2024г., издателят Х. Д. притежава изискуемото за целта качество на орган по приходите, поради което същата е действала в рамките на надлежна материална и териториална компетентност.

Актът е издаден в предвидената от закона писмена форма и съдържа императивно изискуемите по чл. 59, ал. 2 от АПК, във връзка с § 2 от ДР на ДОПК, фактически и правни основания, което го прави формално мотивиран и позволява извършването на последващ съдебен контрол. При проверката относно спазването на административнопроизводствените правила обаче, съдът констатира, че в хода на повторното производство са допуснати съществени процесуални нарушения. Нарушена е разпоредбата на чл. 155, ал. 4 от ДОПК, тъй като приходният орган изцяло е пренебрегнал и не е изпълнил задължителните писмени указания на Директора на Дирекция „Общински приходи“, дадени в предходното отменително Решение № СФД25-РД28-243 от 30.05.2025г., изискващи събирането на конкретни доказателства за въвеждането на обектите в експлоатация и реалното предоставяне на услугите, което съставлява самостоятелно основание за отмяна на акта.

Предмет на настоящия правен спор е законосъобразността на определените на жалбоподателя публични общински задължения за данък върху недвижимите имоти и такса за битови отпадъци, начислени за идеални части от застроени поземлени имоти. Оспореният административен акт страда от пороци, водещи до неговата незаконосъобразност по същество, тъй като е издаден в пряко нарушение на материалноправните разпоредби и при пълно неизпълнение на задължителните административни указания, дадени в предходната фаза на производството.

Съгласно чл. 14, ал. 1 от ЗМДТ за новопостроените сгради и постройки, собственикът подава данъчна декларация за облагане с годишен данък върху недвижимите имоти. По силата на чл. 15, ал. 1 от ЗМДТ за новопостроените сгради или части от сгради се дължи данък от началото на месеца, следващ месеца, през който са завършени. Според ал. 5 на същия член данъкът се дължи

и в случаите, когато в двегодишен срок от завършването на сградата в груб строеж, съответно - в едногодишен срок от съставяне на констативен акт по чл. 176, ал. 1 от ЗУТ, сградата не е въведена в експлоатация. Обстоятелствата по ал. 5 се установяват с констативен акт, съставен от служители на общината, който се съобщава на данъчно задълженото лице.

В случая органът по приходите приема, че съгласно декларираните данни Н. Й. Б. е ползвател на идеални части от поземлени имоти с обща площ 19 679 кв.м., върху които са издигнати многоетажни жилищни сгради бл. № 259 и бл. № 258, за които терени са определени задължения за ДНИ и ТБО. Жалбоподателят поддържа, че при издаване на оспорения индивидуален административен акт не са спазени указанията, дадени от горестоящия административен орган, както и че липсват материалноправни основания за облагане на земята под етажна собственост.

Съдът намира, че приходният орган изцяло е подменил обекта на облагане и е начислил данъци и такси за идеални части от земя (урегулирани поземлени имоти), върху които са застроени многоетажни жилищни сгради – бл. 259 и бл. 258. Разпоредбата на чл. 11, ал. 3 от ЗМДТ предвижда, че при учредено вещно право на ползване данъчно задължен е ползвателят. Тази отговорност обаче е относима само доколкото самият имот съставлява самостоятелен обект на облагане и ползване. Съгласно трайната съдебна практика, собствениците или ползвателите на самостоятелни обекти в етажна собственост (апартаменти, ателиета, гаражи), изградени върху земя, не дължат данък върху недвижимите имоти и такса за битови отпадъци за идеалните части от земята, доколкото същата няма самостоятелно полезно застрояване извън прилежащия терен на сградата. Облагането на земята се поглъща изцяло от облагането на застроената площ на самостоятелните обекти в етажната собственост (арг. от чл. 10, ал. 1 от ЗМДТ). Претендирайки данъци за 12945/20595 ид.ч. от целия парцел с площ над 19 дка, приходният орган е начислил задължения върху земя, която единствено обслужва изградените жилищни блокове, в които жалбоподателят притежава право на ползване за конкретно жилище (ап. 2 – 3). Земята няма самостоятелно стопанско проявление за ползвателя извън рамките на етажната собственост.

На следващо място, по отношение на самото начисление на ДНИ и ТБО за конкретния апартамент № 2 – 3 в [жилищен адрес] актът е издаден при пълна доказателствена неяснота и в нарушение на чл. 15, ал. 1 и ал. 5 от ЗМДТ. За новопостроени сгради данък и такса смет се дължат от началото на месеца, следващ месеца, през който са завършени или е започнало ползването им. В мотивите на предходното отменително Решение № СФД25-РД28-243 от 30.05.2025г. Директорът на Дирекция „Общински приходи“ изрично е указал, че органът е длъжен служебно да събере писмени доказателства за въвеждането в експлоатация на сградата, издаден ли е акт 16, какъв е етапът на завършеност и ползва ли се реално като жилище. В писмо изх. № ДСЦ25-ГР-1564 от 05.12.2025г., приложено по делото, приходната администрация изрично признава, че в данъчното досие липсват каквито и да е доказателства за въвеждане на сградата в експлоатация и за издаване на акт 16. Начисляването на местни данъци и възмездна такса смет за обект, за който няма данни да е годен за обитаване и да е завършен съгласно изискванията на ЗУТ, е в противоречие с материалния закон. Заплащането на ТБО има изразен възмезден характер и е в каузална връзка с реалното използване на имота и генерирането на отпадъци, поради което автоматичното прилагане на фикцията по чл. 15, ал. 5 от ЗМДТ спрямо таксата за битови отпадъци е недопустимо.

Представеното по делото становище на Столичния инспекторат съдържа единствено данни за това, че процесните имоти попадат в сектор 12 и че най-близката точка до тях е при [жилищен адрес] където са разположени два контейнера 1100 л. с кратност 7 пъти седмично. Това становище не установява в необходимата степен и с нужната конкретика реалното предоставяне на всички компоненти на ТБО спрямо процесния обект през всяка една от процесните години. То

е доказателство за организацията на обслужването в района, но не и достатъчно доказателство за основанието и размера на задължението на жалбоподателя.

Особено значение съдът придава на обстоятелството, че административната преписка вече веднъж е била върната с изрични указания да се съберат необходимите доказателства и да се изясни фактическата обстановка. Съгласно чл. 155, ал. 4 от ДОПК, когато актът се отменя и преписката се връща, указанията на решаващия орган са задължителни. В случая тези указания не са изпълнени пълноценно. Вместо да отстрани вече констатираните доказателствени дефицити, органът по приходите е постановил нов акт при същата непълнота на доказателствената основа.

На последно място, съгласно разпоредбата на чл. 170, ал. 1 от АПК, тежестта на доказване на фактическите основания за издаването на административния акт лежи изцяло върху административния орган. След като Столична община не е ангажирала никакви писмени доказателства (разрешение за ползване, удостоверение за въвеждане в експлоатация или констативни актове на общински служители), които да установяват годността на обекта да служи по предназначението си през спорния 5-годишен период, тя не е доказала по прецизен начин възникването на данъчното задължение. Напротив, в настоящото производство приходният орган е повторил абсолютно същите грешки, заради които първият му акт е бил отменен по административен ред, демонстрирайки пълно неизпълнение на задължителните указания по Глава седемнадесета от ДОПК. Поради това оспореният АУЗД и развилото се въз основа на него мълчаливо потвърждение се явяват изцяло незаконосъобразни и следва да бъдат отменени.

При този изход на спора и на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, ответникът дължи на жалбоподателя направените разноси за държавна такса в размер на 10.00 лв. (с равностойност от 5.11 евро), която сума следва да бъде възстановена от бюджета на Столична община.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1 от ДОПК, Административен съд София-град, Първо отделение, 63-ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на Н. Й. Б. Акт за установяване на задължение по декларация № ДСЦ25-ГР94-1563/8 от 15.07.2025г., издаден от старши инспектор в отдел „Общински приходи – С.-Т.“ при Дирекция „Общински приходи“ на Столична община, мълчаливо потвърден от Директора на Дирекция „Общински приходи“ при Столична община.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на Н. Й. Б., ЕГН [ЕГН], сумата от 5,11 евро (пет евро и 11 евроцента), представляваща направени по делото разноси за внесена държавна такса.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: